

Cervantes i el català

Autor: Salvador Tarradas

Data de publicació: 17-08-2019

Carta al director d'En Salvador Tarradas a El Punt-Avui+ del 9 d'agost. En Sirvent sabia que li censurarien l'obra.

El mateix Miguel de Cervantes va profetitzar (El Quixot, capítol LX) que la segona part d'El Quixot algun dia seria rebutjada per impertinent. Efectivament, el règim de la dictadura franquista va censurar la segona part d'aquesta novel·la universal, vetant-la a les aules de les escoles i instituts. Als nacionalistes espanyols els resultà (i resulta) impertinent i intolerable que hi hagi vuit capítols de l'obra (capítols XLV-LIII) dedicats a l'Ínsula Barataria (literalment, illa de la corrupció) de Sancho Panza, en els quals es denuncia els dirigents polítics corruptes que s'enriqueixen amb diner públic. Però el que els resultà més impertinent i intolerable és que Cervantes fos respectuós amb la llengua pròpia de Catalunya (en su lengua catalana...) i que a don Quixot se li adrecés en català l'escamot de bandolers de Rocaguinarda i que ell no els etzibés l'inefable hábleme en cristiano. El que tampoc no podien suportar era que Cervantes a El Quixot fes servir paraules catalanes; que edités la seva novel·la a Barcelona; que els bandolers gascons i catalans s'entenguessin entre ells perquè parlaven la mateixa llengua; que el Quixot evités de passar per les ciutats d'Espanya i, en canvi, cavalqués fins a Barcelona, a la qual dedicà grans elogis, fent-se ressò, també, de les baralles entre Nyerros i Cadells (capítols LX-LXIII). Cervantes, escriptor universal, és de tots i no de l'Espanya negra, barroca, absolutista, catalanofòbica i monolingüe que sempre, fins avui dia, se l'ha volgut apropiari; per a això, ja tenen Quevedo i Calderón, per exemple.

Gualta (Baix Empordà)

El Punt-Avui+

Opinió

9 d'agost 2019 2:00 h

Salvador Tarradas

